

Nagy Márta Júlia

Gyakorló szkeptikusok átlagos napnyugtái

Renegát angyalok lőnek ki fénytojást
a vérző égre, felhőágyúval –
így készülünk a télre,
mondják, esetleg megváltással
és egy zsák szalmával.

Ökörleheletbe bújtatott reklám,
neonfelirat eretnek ígének.
Fűtött szobában, konvektor mellett,
pokrócok alatt reszket a lélek.

Áldozati állatok

I.

Irizáló, kékeszöld gömbök egy kirakatban
a hamis istenek. Eső fölötti felhőrétegek,
szitakötőszemek féldrágaköből kifaragva.

Köből lett állatka mind, aranybarna cirmos,
hegyes orrú, karcsú, mindenre vak.
Szemérmetlen íriszében göndör hónalj a közeli park.

Megnyúzta az utcát. Széttépett ingek áztak
a kerti slag vizében, merőlegesen hullott rá
az eső az égből. Napraforgó lángolt,
kakas rikoltott, tüskés szájakról
anyajegyforma termés csüngött.

Napnyugták vérpadján térdelt le és várt,
hogyan aztán agyarakat növesszen,
és széttépjen mindenkit, aki vétett ellene.
Okker és arany mocsárban lubickolt,
magára fonva hínárt és felpuhult holttesteket –
más bánatán tenyészett, öntudatlanul rőfögve.
A vértó párahomályán át pokoltól gőzölgött a teste.

II.

Az erdő mélye sűrű, fehér párát lehel.
Fenyőárnyak a szánkódombon.
A jószág az udvaron,
nevét sem tudom,
kétfejű fiat ellik,
egy erdei istencsemetét.
Koromfekete kökénybogyók
dideregnek ráncosan a csontszínű réten.

Süketnéma éhség, vak szomj –
hörgi az önkényúr idill,
futkározva a kihalt udvaron.
Egy rossz szó mindig többet nyom
a latban, mint száz jó –
énekli végre szabadon.

III.

Aludnom kell, korán kelek.
Meg kell etetnem a disznót,
minden mást csak azután lehet.